

Arrest

nr. 116 116 van 19 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 25 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 november 2013.

Gelet op de beschikking van 2 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die

de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich tot het formuleren van algemene en allerm minst ernstige kritiek en beweringen, en het op algemene wijze vergoelijken van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

In tegenstelling tot wat verzoeker thans beweert, vormt de door hem aangebrachte (scan van een) geboorteakte geenszins een begin van bewijs van zijn identiteit. Immers, een geboorteakte kan weliswaar bepaalde gegevens verschaffen zoals een identiteitskaart, doch toont niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document wegens het gebrek aan een foto die de fysieke band kan vaststellen. Een dergelijke akte vormt dan ook geen identiteitsbewijs. Bovendien betreft de door verzoeker neergelegde geboorteakte, geen origineel, doch slechts een (fax)kopie ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoeker levert aldus geen bewijs van zijn identiteit, wat nochtans een essentieel element is in de asielpprocedure. Nu hij geen enkel identiteitsdocument neerlegt, kan de Raad, net als de commissaris-generaal, niet nagaan wat de ware naam is van verzoeker, wat deze zelf ook moge beweren en ongeacht diens huidige algemene kritiek dienaangaande in zijn verzoekschrift. Verzoekers identiteit staat niet vast en er kan dan ook niet worden nagegaan of de talrijke door hem neergelegde documenten daadwerkelijk betrekking hebben op zijn persoon.

Van een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico te lopen op ernstige schade mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij een gedetailleerde beschrijving kan geven van de feiten die aan de basis liggen van deze vrees of dit risico. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Hij beperkt zich immers, zo stelde de commissaris-generaal vast, tot vage, weinig onderbouwde en weinig doorleefde verklaringen over de beweerde kidnapping van hem en zijn vriendin, welke aan de basis zou liggen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst en dus de kern van zijn asielprelaas uitmaakt. Over de groepsverkrachting van zijn vriendin, waarop hij volgens zijn verklaringen uren aan een stuk gedwongen zou hebben moeten toezien, kon hij nagenoeg geen details geven, en beperkte hij zich tijdens zijn gehoor tot één enkele zin. Verzoekers huidige bewering dat dit gezien alles wat hij heeft meegemaakt niet verwonderlijk is, is allerm minst overtuigend en verklaart, noch rechtvaardigt waarom hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal over zijn (overleden/ vermoorde) vriendin quasi niets kon zeggen. Immers, gelet op het feit dat zij volgens zijn verklaringen een intieme relatie hadden en bijna drie jaar samen waren, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht, ongeacht de beweerde gebeurtenissen die zich zouden hebben afgespeeld, haar geboortedatum of leeftijd te kennen, minstens haar uiterlijk (enigszins) te kunnen beschrijven en over haar persoonlijkheid iets specifiekier te kunnen zijn dan dat ze een goed karakter had en lief, beleefd, kalm en trouw was. Verzoeker repte overigens, toen de commissaris-generaal hem vroeg waarom hij het moeilijk vond om zijn vriendin te beschrijven, met geen woord over de beweerde traumatische gebeurtenissen die zich zouden hebben afgespeeld, doch gaf de allerm minst ernstige uitleg dat ze "een persoon", was en "geen tafel om uit te leggen, zoals de lengte van een tafel" (gehoorverslag CGVS 12 augustus 2013, p. 11).

Waar verzoeker thans oppert dat het "gezien het feit dat" hij "afkomstig is uit Afghanistan -een land dat in dat opzicht op geen enkel vlak vergeleken kan worden met België-" niet "hoeft (...) te verbazen dat" hij "niet wekelijks of maandelijks contacten heeft onderhouden met" zijn "advocaat en van elke proceshandeling een kopie heeft opgevraagd" en dat het "geen evidentie" is "in een land als Afghanistan" om aan zijn vader een scan of een fax van de gerechtstukken te vragen, wijst de Raad er vooreerst op dat hij voorheen steeds heeft verklaart afkomstig te zijn uit en zijn vervolgingsproblemen steeds situeerde in Bangladesh. De Raad wijst er daarnaast op dat van een persoon die, zoals verzoeker, verklaart voor zijn leven te vrezen en zijn land te zijn ontvlucht omwille van een valse moordzaak tegen zijn persoon redelijkerwijze een grote interesse in en een gedegen en gedetailleerde kennis van die rechtszaak (en de eventueel door hem in dit verband aangebracht stukken) kan worden verwacht. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Zijn bewering moeite te hebben met de juridisch technische inhoud van de gerechtstukken, verklaart, noch rechtvaardigt geenszins zijn totale nalaten om zich hierover bij zijn advocaat/advocaten te informeren. Dergelijk gebrek aan interesse in zijn verklaarde problemen, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Verzoeker gaat er voorts ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke

bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert geen elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 29 oktober 2013 opgenomen grond, benadrukt de verzoekende partij wat in het verzoekschrift staat zonder verdere toelichting.

Daar de verzoekende partij ter terechtzitting slechts naar het verzoekschrift verwijst, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking

aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS